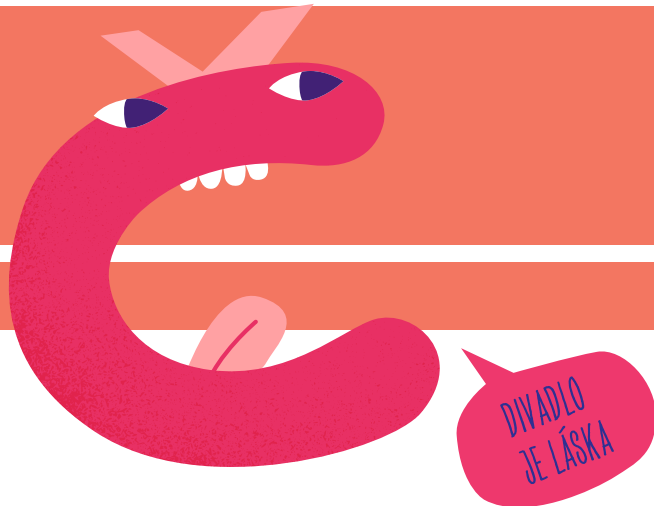

LISTY PODZIMNÍ 1

neděle 13. 10. 2023 / denní zpravodaj 48. ČDP / cldp.cz

Milan Schejbal: Školu všichni hrají rádi a na inscenaci je to vidět

Inscenace vznikla jako absolventská práce pětiletého Kurzu praktické režie. Jak se vám režirovalo představení, ve kterém hraje 22 režisérů?

Nerežiruje se to úplně lehce. Ale musím pochválit všech dvaadvacet frekventantů, že k tomu přistoupili zodpovědně zaprvé s tím, že prvotní je pokora k textu a k inscenaci. A pak také s tím, že musejí odevzdat své síly ve prospěch celku. To bylo na nich obdivuhodné a strašně se mi to líbilo. A myslím si, že si z pozice režisérů taky uvědomili, že i herci jsou tvořiví lidé, kteří mohou přinášet nápady, podněty, inspiraci a připomínky. Ale samozřejmě je na jednom režisérovi, zdali tyto připomínky vezme, nebo je v rámci celkového tvaru odmítne. Ale opravdu to bylo moc hezký zkoušení, protože všichni si důležitost té věci uvědomili a byli velmi pokorní. A pokora je něco, bez čeho, a jsem o tom tvrdě přesvědčený, se dneska divadlo dělat nedá. Nebo se dá dělat, ale jenom chvíli.

Co bylo určující pro výsledný tvar inscenace?

Určujících bylo několik faktorů. Zaprvé to byl zmiňovaný kolektiv výborných lidí, kteří se dali za těch pět let kurzu dohromady. Vytvořit absolventskou inscenaci chtěli a dali k tomu veškeré síly, což je jedno z rozhodujících kritérií. A druhé velké kritérium bylo, že se část frekventantů podílela na dramaturgické přípravě textu. Není úplně jednoduché připravit smysluplný text pro 22 lidí tak, že si všichni musí zahrát, že musí mít každý svoje místo, a dohromady vytvořit smysluplný celek. Část frekventantů připravila výchozí text z několika dramatizací, které existují, a ten jsme pak realizovali na jevišti.

Většina z nás si Školu, základ života pamatuje jako film pro pamětníky. V čem může být hra aktuální v dnešním světě?

Poměr mezi kantory a studenty a mezi studenty navzájem se nemění, je pořád stejný. Jsou to pořád lidi. I když mluví trochu jiným jazykem, byť trochu jinak přemýšlí, to základní gros je určující a stejné.

Je to vždycky sbor pedagogů, vždycky sbor studentů, kteří navzájem musejí nějak koexistovat. Navíc velkou devízou samotné předlohy je, že se na celý tento mechanismus dívá s velkou nadsázkou a hlavně s inteligentním humorem. A díky tomu není problém to dnes hrát tak, aby tomu diváci rozuměli.

Je zvykem, že se absolventské představení většinou odehraje jen jednou, Škola však jela na přehlídce, uvedena byla i na Jiráskově Hronově a zájem o ni je i dál. Čím si to vysvětlujete?

Prvotní je, že to těch 22 lidí chce hrát dál. To je strašně důležité. Zároveň jsem přesvědčený o tom, že se tato inscenace mimořádně povedla. Všechno se sešlo tak, že výsledný tvar neodpovídá jenom absolventské inscenaci vzdělávacího kurzu, ale naopak má velký přesah v tom, že by se tato inscenace mohla zařadit bez problémů do repertoáru jakéhokoli amatérského souboru a určitě by patřila k dobrým titulům. Ale znovu opakuji, je to díky tomu, že tahle perfektní parta to chce hrát dál a hraje to ráda. A že to hraje ráda, je z každé reprízy vidět. A to je pro mě největší bonus a jsem za to strašně rád.

LÍSTEK #1:

Výstava ilustrací Anety Františky Holasové v kavárně divadla

Českolipská výtvarnice Aneta Františka Holasová vystudovala ilustraci, získala nominace na ilustrátorku roku i cenu za nejkrásnější ilustrace. Od vydání její první knihy Lumír včelaří již uteklo jedenáct let a za tu dobu ilustrovala na patnáct vlastních či cizích knih a příběhů. Patří mezi kmenové ilustrátory inspirativního časopisu Raketa a spolupracuje s nakladatelstvími Albatros, Labyrint, Pikola či Bežiliška. Na její výstavě Motýl, který neuměl létat v kavárně divadla ve spodním patře budovy jsou prezentovány ilustrace ze stejnojmenné knihy a z oceňované knihy Tonča a krasojezdec. Kdykoli během festivalu tam jděte. Třeba hned teď.

Ohlédnutí za 47. ročníkem

Loňský ročník festivalu poprvé hostilo zrekonstruované Jiráskovo divadlo. Festival se tak po přechodném období rozkročeném mezi dvě města a tři sály vrátil na domácí prkna. V programu rezonovalo především dokumentární divadlo v rozličných podobách. Divadlo Na zábradlí nám připomnělo mafiánská 90. léta ve hře Discoland, kladenští V. A. D. zase mytický život zbojníka Nikoly v realistických konturách současné ukrajinské Koločavy,

Discoland (Divadlo Na zábradlí)

Nikoločava (V.A.D. Kladno)

mladoboleslavské Divadýlko na dlani nás vrátilo do časů vzniku prvních filmů, jen na hru o legendární taneční kapele nezpěváků The Legend of The Lunetic jsme si museli pro nemoc počkat až do jara. O to větší úspěch pak představení mělo. Rozesmály nás inscenace Saturnin i domácí Ženitba, Uspávanka s plavčíkem a velrybou okouzila nejmenší, slovenský host s inscenací Neprebudený nám ukázal, že i z minimalistické, komorní, úsporné inscenace se dají vytěžit velké emoce. Bylo nám zkrátka moc dobře, tak jak tomu i díky vám bývá již desítky let.

Páteční disco ve stylu 90. let

Ženitba (DK Jirásek)

Vernisáž – J. M. Knotová

Dětské publikum – Uspávanka s plavčíkem a velrybou

Focení u fotostěny se soubory

Koukej přijít aneb přijď a koukej! Panoptikum

Uhračivou inscenaci plnou magie, fyzického tance, hudby, naléhavých otázek, ale i humoru přiveze se svým souborem uznávaná choreografka, tanečnice a pedagožka Lenka Vágnerová. Její oceňovaná cirkusová, pohybová a iluzorní freak show vypráví o strachu z neznámého, o hranicích a morálních hodnotách, o zábavě bez zábavy, o osamělosti, ale i o smíchu, odvaze, snech, lidské důstojnosti, kouzelníkovi a reflektorech.
15. 10., Jiráskovo divadlo